

Tutkijoilla ja tutkimuslaitoksilla on kovat ajat Trumplandiassa. *Science*-lehden mukaan Trumpin hallinto on nyt ohjeistanut CDC-tutkimuslaitosta (*Center for Disease Control and Prevention*) välttämään *seitsemää* sanaa budjettineuvotteluissa. Nämä sanat ovat diversity, entitlement, evidence-based, fetus, science-based, transgender, and vulnerable. Esimerkiksi ilmaisten ”science-based” tai ”evidence-based” tilalle on ehdotettu seuraavaa fraasia: ”CDC bases its recommendations on science in consideration with community standards and wishes.” (Science 18.12.2017)

Lisää kielipolitiikkaa.

Sosiaalipsykologi **Klaus Weckroth** jatkaa kamppailuaan tasa-arvoisen lehtikielen edistämiseksi. Viime syksynä Tonava julkaisi Weckrothin kirjelmän *Aamulehden* silloiselle päätoimittajalle **Jouko Jokiselle**, joka sitten ottikin asiasta onkeensa ja ohjeisti toimitustaan karsimaan mies- tai nais-päätteisiä termejä. Nyt maaliskuussa Weckroth kirjelmöi samasta asiasta *Helsingin Sanomille*, joka ei kuitenkaan julkaissut juttua yleisönosastossaan. Weckroth kirjoitti näin:

”Suomi on tasa-arvon edelläkävijöitä maailmassa. Myös median on oltava moniääninen. Sillä on väliä, kuka saa määritellä maailmaa, jossa sinä elät’ (HS 8.3.2018).

Oli ilo lukea, että Helsingin Sanomat sitoutuu lisäämään naisten osuutta artikkeleissaan. Yhtä asiaa en vain käsitä: miten olla moniääninen ja tasa-arvon lisääjä samalla kun 100% esimiehistä olivat he sitten miehiä tai naisia nimittävät itseään ja toisiaan esimieheksi - Erja Yläjärven ja Anu Ubardin (HS 8.3.2018) ansiokkaassa artikkelissakin ’talouden ja politiikan toimituksen esimies Kalle Silfverberg summaa’? Miksei vaihteeksi esinainen Kalle Silfverberg?

Miten helvetissä edistää naisten asiaa puhumalla, kirjoittamalla ja ajatteleamalla eduskunnan puhemiehistä, luottamusmiehistä, poikasista, miehistöstä, maksumiehistä jne. jne. eikä koskaan, KOSKAAN, puhenaisista, luottamusnaisista jne. jne. tai edes sukupuolineutraalisti puheenjohtajista ja luottamushenkilöistä?

Miten taivaassa edistää tasa-arvoa, kun herra joka tapauksessa on Herra sinun jumalasi ja jumalasi sinun herrasi? ’Medialla on merkittävä valta käsityksiimme maailmasta’ (HS 8.3.2018). Miksi se ei käytä sitä, kutsu Paula Risikkoa eduskunnan puhenaiseksi tai Tarja Halosta valtionaiseksi tai joskus jotakuta esinaista naiseksi, vaan uusintaa patriarkaalisia valtarakenteita ja maskuliinisia perinteitä kyselemättä tai uppoamalla mystisiin ’intersektionaalisiin feminismeihin’? Vai onko kyse nimenomaan vallankäytöstä ja herras-

miessopimuksesta lisätä naisten määrää ja samalla koko ajan KOVEMMIN JA KOVEMMIN vähentää ’laatua’, so. antaa naiselle klassinen ’oma huone’, mutta ei omaa ääntä?

’Oi jos mä kerran, löytäisin Rouvan oikean’ lauloi Tuomari Nurmio aikanaan äänellä, joka kantaa ja kyseenalaistaa enemmän kuin tuhat ’mieskuoroa’.”

”Moni teistä on varmaan Brysselissä tai Amsterdamissa ihas-tellut kaupunkipuistossa yhtäkkiä ilmoille lehahtavaa papukaijaparvea, joka hetken heilah-taa ilmassa ja palaa sitten takaisin puihinsa istumaan kirskahtuksilta kuulostavan keskinäisviestinnän saattelemana. Nämä lentäviksi omenoiksikin kutsutut kauluskaijat ovat muuttuneet osaksi pohjoiseurooppalais-ta kaupunkiluontoa, kun lemmikki- ja tarhalintuja on päässyt tai päästetty vapauteen.

Kaikki eivät kuitenkaan pidä papukaijoja miellyttävinä tai edes harmittomina. Euroop-palaisessa *Biological Invasions* -aikakauskirjassa ilmestyi viime vuoden puolella numero, jossa listattiin kaupunkien haitallisimpia vieraslajeja. Tämä ainakin jo Aleksanteri Suuren ajoista ihmisiä viehättänyt siivekäs päätyi 86 tuholaisen listalla numerolle 67.

Hollantilaisessa NRC-sanomalehdessä ilmestyi vastikään kiinnostava juttu aiheesta. Wilfred Rheinhold, vieraslajeja vastustavan Stop Invasieve Exoten -alustan perustaja esitti siinä jyrkän kriittisiä näkemyksiä kau-

luskaijoja kohtaan. Ne levittäytyvät hänen mukaansa kaikkialle Alankomaissa ja uhkaavat kotoperäisiä lajeja kuten puukiipijää ja lepakkoa. Niiden räkäkäisy häiritsevät ihmisiä ja linnut tuottavat menetyksiä hedelmänviljelijöille.

Maahantunkeutuvat vieraslajit eivät kuulu tänne, Rheinland julisti, ne aiheuttavat vahinkoa niin sosioekonomisessa kuin biologisessakin mielessä. Siksi kauluskaijoja pitäisi pyydystää joukoittain verkolla niiden yöpymispaikoissa ja tappaa.

Helsinkiläisen asuinalueeni erässä lyhtypylväässä on jo jonkin aikaa ollut tarra, jossa lukee Defend Europe. Tekstin vieressä on logo, jonka kuvakieli kuuluu kansallissosialistisen visuaalisen ilmeen historialliseen traditioon. Pylvään ohi kulkiessani mieltäni on jo pitkään vaivannut, mitä näitä tarroja kiinnittävät ihmiset oikein puolustavat, kun he Eurooppaa puolustavat?

Onko kysymys vain primitiivisestä oman reviirin varjelemisesta mitä tahansa alueelle tunkeutumista vastaan? Eurooppa on täynnä, tänne ei mahdu enää lisää väkeä, haluamme pitää omat naaraamme, pysyäkää poissa!

Asia ei ole näin yksinkertainen. Monet tämän aatteellisen ja toiminnallisen suuntauksen edustajista tuntuvat haluavan puolustaa nimenomaan eurooppalaisia arvoja ja identiteettiä.

Ulkopuolella halutaan pitää ne, jotka uhkaavat tätä eurooppalaisuutta, historiallisesti rakentunutta kotoperäistä kulttuuria.

Jos näin on, kun näin on, vastaan tulee kysymys siitä, onko olemassa myös raja, jonka ylittämisen jälkeen ei ole enää jäljellä sitä Eurooppaa, jota ollaan puolustamassa. Eurooppalaiset arvot ovat yleviä, niissä korostuvat ihmisoikeudet ja ihmisten vapaudet, tasa-arvo ja oikeudenmukaisuus, pyrkimys hyvyyteen, totuuteen ja kauneuteen.

Jos näitä arvoja puolustetaan syrjien ja muuten kaltoin kohdellen, ulkopuolella olevien kärsimyksistä piittaamattomasti ja viime kädessä väkivalloin, silloin sitä mitä oltiin puolustamassa, ei enää olekaan olemassa. Arvoyhteisöä ei pidä pystyssä mitkään muut pilarit kuin juuri nuo arvot. Tässä on Euroopan normatiivisen vahvuuden suurin heikkous.”

(Pasi Saukkonen Siirtolaisuus-Migration-lehdessä 1/2018)

”2000-luvulla internetin ja uusmedian nousun myötä asiantuntijuus ja tieto ovat politisoituneet uudella tavalla. Asiantuntijuus on arkipäiväistynyt, mutta samalla myös kaupallistunut ja muuttunut aiempaa epäselvemmäksi käsitteeksi.

Tiedon manipulointi ja vääris-

tely ovat olennainen osa nyky-yhteiskunnan mediaympäristöä. Tiedolla vaikutetaan ja sen pohjalta tehdään tärkeitä päätöksiä, mutta sillä myös johdetaan harhaan ja muokataan ihmisten mielipiteitä.

Kaikki tämä on tarkoittanut asiantuntijan perinteisesti korkean ja arvostetun aseman horjumista. Kuka oikein on oikea asiantuntija ja mistä voimme tietää, millaiseen tietoon voimme luottaa?”

Näin alkaa Mikko Jakosen artikkeli ”Tulevaisuuden asiantuntijuutta etsimässä” Vastuullinen tiede -nettisivustolla. Osoitteesta vastuullinentiede.fi löytyvä sivusto kokoaa yhteen tietoa vastuullisesta tieteen tieteenteosta: hyvästä tieteellisestä käytännöstä, tutkimusetiikasta, vastuullisesta tiedeviestinnästä ja tieteen avoimuudesta. Vastuullinen tiede on Tiedonjulkistamisen neuvottelukunnan (TJNK) ja Tutkimuseettisen neuvottelukunnan (TENK) yhteinen hanke. Sivustolle tuotetaan jatkuvasti uutta materiaalia yhteistyössä tutkijoiden ja tiedeviestijöiden kanssa.

YP suosittelee.

Ajatusten Tonava ottaa vastaan tuoreita ja nasevia otoksia ajan ilmiöistä osoitteeseen yhteiskuntapolitiikka@thl.fi.